Skandinaviens Stjerne

NR. 6 JUNI 1955 104. ÅRGANG

Apostel Henry D. Moyle af De Tolv Apostles Råd.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 6 JUNI 1955 104. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til

CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12. København F.

Junius M. Sorensen
Missionspræsident
ansvarshavende red.

Mary Kaiser
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab.

I denne Kirke er der sket mange meget vigtige begivenheder, som har været meget betydningsfulde for den menneskelige races frelse, f. eks. det første syn, hvor Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, besøgte og talte til Profeten Joseph Smith og fastslog den kendsgerning, at der er tre personer i Guddommen, og at Faderen og Sønnen har et legeme af kød og ben.

Dernæst er der engelen Moroni, et opstandent væsen, som havde levet på denne jord, og som afleverede pladerne, hvorfra Mormons Bog blev oversat. Under oversættelsen af Mormons Bog kom Joseph Smith og Oliver Cowdery til skriftstedet om dåben. Denne guddommelige ordinance var mærkelig og lå dem tungt på sinde, og de kunne ikke slippe den. Deres forstand fortalte dem, at denne guddommelige ordinance ikke kunne udføres, uden at man havde fået guddommelig myndighed, og hvem havde denne guddommelige myndighed? var det spørgsmål, som de ikke kunne få ud af deres sind. Dåben var til syndernes forladelse, og da Kristus er den eneste, som har magt til at tilgive synder, og der ikke var nogen på jorden, der havde noget præstedømme eller myndighed, vidste de, at det måtte komme direkte fra Kristus. Som det var deres skik, når de mødte et problem, de ikke kunne forstå, besluttede de at holde bøn og gik ud i en ensom lund ved bredden af Susquehanna floden, en flod, der ikke var ret stor, men meget rolig og stille, og der bøjede de sig i inderlig bøn med fuld tillid til at få et svar på deres spørgsmål. De tænkte kun lidt på, at deres bøn ville blive besvaret ved et himmelsk sendebuds tilsynekomst. Først et strålende lys, og så stod Johannes Døberens opstandne skikkelse foran dem og foretog en af de største genoprettelser i vore dage. Medens de endnu lå på deres knæ, stod Johannes Døberen foran dem, lagde sine hænder på deres hoveder og sagde disse ord: »I Messias's navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend Levis sønner atter frembringer et offer for Herren i retfærdighed« (L. & P. 13).

Jeg vil gerne her tillade mig at gengive en artikel, som stod i *Church Section* af *Deseret News*, og hvor Oliver Cowdery i et brev fortæller sin broder om den vidunderlige tilkendegivelse og gør rede for gengivelsen af det aronske præstedømme:

»Pludselig, som om det var ud fra evigheden, talte Forløserens røst til os, medens sløret var trukket fra, og Guds engel kom ned, klædt i herlighed, og overleverede os det længselsfuldt ventede budskab og evangeliets omvendelsens nøgler! Hvilken glæde! Hvilket under! Hvilken overraskelse! Medens verden var martret og ført på vildspor — medens millioner famlede som den blinde efter muren, og medens menneskene slog sig til ro med usikkerhed, så vore øjne, og vore øren hørte. Som i dagens stråleglans, ja endnu mere — ovenover majdagens sol, som på det tidspunkt kastede sine stråler over naturen! Så trængte hans stemme, skønt den var mild, gennem alt, og hans ord, »Jeg er

jeres medtjener«, forjog enhver frygt. Vi lyttede, vi stirrede, vi beundrede! Det var en engels røst fra herligheden, det var et budskab fra den Allerhøjeste! Og medens vi hørte, frydede vi os, medens hans kærlighed opflammede vort sind, og vi var hyllet i den Almægtiges syn! Hvor var der plads til tvivl? Intetsteds; uvisheden var forsvundet, tvivlen var borte for aldrig mere at rejse sig, medens indbildning og bedrag var flygtet for stedse!

Men, kære broder, tænk videre, tænk et øjeblik på, hvilken glæde der fyldte vore hjerter, og med hvilken forbavselse vi må have bøjet os (for hvem ville ikke have bøjet knæ for en sådan velsignelse), da vi under hans hænder modtog det hellige præstedømme......«.

Nu, mine brødre og søstre, lad os lukke vore øjne, bøje vore hoveder i ærbødighel for denne store begivenhed. Lad os tænke over det og se, om vi kan forstå, hvad denne store begivenhed betyder for hver af os personligt, for vore kære og for alle folk på jorden. Medens verden stirrer og griber i mørket og råber: »Mænd og brødre, hvad skal vi gøre?«, lægger Johannes Døberen sine hænder på Joseph Smith og Oliver Cowdery og giver dem nøglerne til omvendelsens evangelium og til dåb til syndernes forladelse og til engles betjening.

Lad os nu som sidste dages hellige tænke på præstedømmets velsignelser, som er kommet til os. Hvor mange velsignelser nyder I, har det været en velsignelse for jeres kære? Lad os undersøge vort liv og se, hvor nær vi følger de lærdomme, som kommer gennem præstedømmet. Læs igen Oliver Cowderys brev til broderen og se, om I ikke kan leve jer ind i den 15. maj 1829's atmosfære, da Johannes Døberen lagde sine hænder på Josephs og Olivers hoveder og gav dem det aronske præstedømme.

Må Herren velsigne os med en fuld forståelse af præstedømmet og dets hellighed, og må vi være sande mod de pagter, vi har indgået gennem præstedømmet, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Junius M. Sorensen, missionspræsident.

Den britiske mission har udgivet en pjece om Mormons Bog, som vi hermed bringer i oversættelse.

Mormons Bogs udfordring til verden

Følgende 30 betingelser må efterkommes for at frembringe en lignende optegnelse under tilsvarende betingelser:

1. Skriv det gamle Tibets historie, dækkende en periode fra år 2200 f. Kr. til 400 e. Kr.
2. Indbefat heri to forskellige og adskilte nationers historie tilligemed historien om forskellige samtidige nationer eller folkegrupper.
3. Beskriv deres religiøse, økonomiske, sociale og politiske kulturer og institutioner.

4. Indflet i historien Jesu Kristi religion og mønsteret for en kristen levemåde.
5. De er 23 år gammel.
6. De har ikke haft mere end tre års regelmæssig skolegang.
7. Begynd *nu*, og lav denne optegnelse, der dækker en periode på 2600 år af historien, i løbet af 60 dage!
8. Skriv ikke en kort, men en lang optegnelse, ca. 520 sider — over 150.000 ord!
9. De må aldrig lave nogen meningsløs, umulig eller selvmodsigende fremstilling.
10. Når De er færdig i løbet af 60 dage, må De ikke lave nogen forandringer i teksten — den første udgave må stå fast i al evighed.
11. De må bekendtgøre, at Deres »jævne beretning« ikke er opdigtet, men sand, ja endog hellig, historie.
12. De må indbyde de dygtigste videnskabsmænd og eksperter til at undersøge teksten omhyggeligt, og stræbe med flid efter, at bogen kan komme i hænderne på alle dem, der er mest ivrige efter at bevise, at den er et falskneri, og som er de mest kompetente til at afsløre enhver svaghed ved den.
13. De må skrive denne historie på basis af, hvad De nu ved.
14. De må offentliggøre den for enhver nation, stamme, tungemål og folk, idet De erklærer, at den er Guds ord.
15. De må i beretningen selv indbefatte denne vidunderlige, enestående, »farlige« forjættelse: »Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft«.
16. Den skal opfylde Bibelens profetier, endda nøjagtigt angående den måde, den skal komme frem på, til hvem den blev givet, dens hensigter og dens fuldførelse.
17. Deres beskrivelse af kulturen blandt disse civilisationer er ikke kendt, når De bringer denne optegnelse frem i lyset.
18. Mange af de kendsgerninger, idéer og beretninger, der angives som sande i Deres optegnelse, må være fuldstændig uforenelige med, endog direkte modsatte af de fremherskende trosretninger i verden. Meget, meget lidt hævdes at være kendt om denne civilisation og dens 2600 års historie.
19. Gennemgribende undersøgelser, videnskabelige beviser og arkæologiske opdagelser gennem de næste 125 år må bekræfte dens påstande og bevise, at selv de allermindste enkeltheder er fuldstændig sande.
20. Efter 125 års udstrakte undersøgelser er der ingen påstand eller kendsgerning i bogen, der er blevet modbevist, men alt er retfærdiggjort. Alle teorier og idéer angående dens oprindelse opstår og falder derefter, idet Deres egen påstand er den eneste mulige, der bliver tilbage.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

21. Der kan ikke være nogensomhelst svagheder og mangler i bogen.
22. Indre og ydre beviser og profetier må bekræftes og opfyldes i løbet af de næste 125 år.
23. Tre ærlige, troværdige vidner må bevise for hele verden, at en engel fra himlen åbenbarede sig for dem og viste dem de gamle optegnelser, som De påstår, at Deres optegnelse er oversat fra.
24. Disse tre mænd berører og løfter på optegnelserne og føler de gamle indgraveringer på dem.
25. De må kalde Forløserens stemme fra himlen til at erklære for disse tre mænd, at optegnelsen er sand, og at det er deres pligt at bære dette vidnesbyrd. Og de skal gøre det.
26. Otte andre må i det fulde dagslys bevidne for verden, at de så og befølte de gamle optegnelser, og de følte også indgraveringerne på dem.
27. De første tre og de sidste otte vidner må bære deres vidnesbyrd, ikke for vindings skyld, men under stort personligt offer og under alvorlig forfølgelse, lige til deres dødsleje.
28. Tusinder af store mænd, intellektuelle lærde og videnskabsmænd, må underkaste sig denne optegnelse og dens bevægelse, ja må endog nedlægge deres liv for den.
29. Titusinder, ja hundrede tusinder må bære vidnesbyrd for verden i de næste 125 år og videre frem, at de ved, at optegnelsen er sand, fordi de lægger forjættelsen til beviset og finder, at det er sandt. Sandheden af den blev åbenbaret til dem ved den Helligånds kraft.
30. Efter at have lidt forfølgelse og forhånelse i de næste 20 år, må De frivilligt give Deres eget liv for Deres vidnesbyrd om, at optegnelsen er fra Gud.

Yderligere henvisninger:

Problemet: Mormons Bog efterkommer fuldstændig og i sin helhed alle de ovennævnte betingelser. Den blev offentliggjort for verden i året 1829 som en oversættelse ved Profeten Joseph Smith af en gammel optegnelse fra det gamle Amerika, fra år 2200 f. Kr. til år 400 e. Kr.

Vil nogen modtage udfordringen? Vil nogen vove det? Det ville være tåbeligt og ren og skær dårskab for nogen blot at prøve på at efterkomme to eller tre af betingelserne, for ikke at tale om de tredive, vi her har opstillet, og de hundreder, som let kunne opstilles.

Der er kun eet svar: MORMONS BOG ER FRA GUD!

Hvis ikke, så fortæl, hvor den stammer fra og forklar dens påstande. HVOR KOM DEN FRA? Det er ikke tilstrækkeligt blot at kassere den som falsk.

Brev fra Færøerne

Thorshavn, den 21. april 1955.

Kære søskende og missionærer!

Vi har nu været her højt mod nord i 5 uger, og vi tænkte, at det måske ville interessere jer at høre lidt om disse nordlige øer.

Først af alt må vi sige, at vi er umådelig taknemmelige for at være heroppe. Man lærer virkelig her, hvad det vil sige, at være udsendt for at prædike evangeliet. Vi er helt alene, idet vi har 1500 km til gamle Danmark, så vi er nødt til at klare det selv. Når vi siger selv, mener vi ikke, at Gud i himlen ikke er med os, men heroppe har vi ikke nogle gode søstre, vi kan få til at sy knapper og revner i tøjet. Heller ikke nogle af vore gode,gamle brødre, hvis mening vi kan spørge om, når vi bliver stillet overfor problemer. Vi mangler også en god, velorganiseret gren til at invitere vore undersøgere hen til. Så alle I missionærer, der har disse ting og synes, at det er ganske naturligt, begynd at påskønne det, for man opdager først, hvor meget det i grunden betyder, når man ikke har det mere.

Det er ikke vanskeligt at forstå heroppe, hvorfor Herren befalede os at indsamles.

Vi lærer i al sin tydelighed, at det eneste væsen, vi kan hælde vort trætte hoved imod, er vor Fader i himlen, og vi ønsker at bære det vidnesbyrd til jer alle, at Han lever og besvarer vore bønner. Vi ved det, for vi oplever det hver eneste dag. Når vi vandrer fra bygd til bygd, klatrer op mod højderne og går langs svimlende afgrunde, frygter vi intet, for Herren er med os. Jeg mindes, at engang vi var til fjelds, fik vi en forfærdelig snestorm. Vi kunne ikke se en hånd frem for os. Vi gik ganske langsomt frem, følende for med foden, men pludselig gled jeg, for jeg kom til at træde på noget is. At falde flere hundrede meter ville ikke have hjulpet på mit udseende, men en usynlig magt holdt mig fast, indtil ældste Madsen kunne lange en hånd hen til mig, og intet skete. Min makker har oplevet de samme ting, men vi vandrer trygt fra sted til sted, for vi tror, Herren har en mission til os.

At prædike evangeliet her på disse øer er noget helt andet end at prædike evangeliet i Danmark. Hvert hjem har sin Bibel, og der bliver læst i den hver dag. Men som alle naturfolk er færingerne også meget stædige. Enhver har sin egen mening, og den er svær at rokke. Og navnlig er det svært for en fremmed, for man er meget reserveret overfor fremmede. En dame sammenfattede de fleste færingers tanker overfor fremmede i fem ord: »ALT ONDT KOMMER FRA DANMARK«, idet der med Danmark menes hele resten af verden udenfor Færøerne. Det er let nok at få en religiøs samtale, men at indrømme overfor en fremmed, at han har ret, gør man ikke gerne.

De største religiøse vildfarelser, vi bliver stillet ansigt til ansigt med, er den almindelige tro, at blot man tror, er man frelst. Læg mærke til »er man frelst«, ikke »bliver man frelst«. Denne lærdom blev

indført fra England for ca. 75 år siden af nogle færinger, der kom hjem derfra, og siden da har den gået sin sejrsgang over alle øerne. Man kan jo også sige, at der findes ikke nogen lettere religion at efterleve end denne lærdom, så det kildrer naturligvis folks øren. Det er utallige gange, vi har fået stillet det spørgsmål: »Er I frelst?« Vi sporger så som regel, fra hvad vi skulle være frelst. Det er et spørgsmål, der rent ud chokerer folk, og medens forvirringen spejler sig i deres ansigt, skynder vi os at citere Matthæus: »Den, som holder ud til enden, skal blive frelst«.

Selvfølgelig er det uhyre let at bevise fra Biblen, at man ikke er frelst, blot fordi man tror, men en fremmeds ord, selvom det er Biblens, er ikke så meget værd som naboens.

Da vi havde været her en 3 ugers tid, mente vi, at vi var så godt kendt med forholdene, at vi kunne afholde et møde. Vi fastsatte mødet til den 19. april 1955 kl. 20,00. Derefter satte vi et større propagandaapparat igang. Store annoncer blev indrykket i avisen, og vi uddelte løbesedler til hvert eneste hjem i Thorshavn. På selve mødedagen satte vi løbesedler op overalt i byen, men de fleste af dem fik ikke lov til at være oppe ret længe.

Der var nemlig sket det interessante, at fra det øjeblik annoncerne kom i avisen, havde præsterne og prædikanterne taget fat. Der blev tordnet imod de to falske profeter, djævelens tjenere blev vi udtrykkeligt kaldt. På selve mødedagen blev vore plakater revet ned, så snart vi havde sat dem op. Vi morede os med at studere de forskellige måder, de blev ødelagt på. Nogle blev revet ned, andre smurt over med snavs, nogle dækket af andre plakater, og der var endda en enkelt, man havde forsøgt at brænde.

Vi havde lejet en dejlig sal beliggende omtrent midt i byen. Selv i Danmark ville den have været præsentabel.

Men den store agitation imod os havde desværre virket. Vi ved med sikkerhed, at samtlige 5000 mennesker i denne by var klar over, at Jesu Kristi Kirke afholdt møde tirsdag aften. Alligevel var det meget få, der mødte frem, men vi var forberedt herpå, og trods al forfolgelse havde vi et dejligt møde.

Ældste Madsen åbnede med bøn, efter vi havde sunget »Nærmere Gud«, hvorpå han holdt en glimrende tale over emnet: »Hvordan er den Gud, Biblen lærer os?« Derpå talte jeg om, at Herren har talt pány, og efter sangen: »Velsign, o Gud, dit folk« sluttede jeg med bøn.

Så nu har evangeliets sandheder altså igen lydt til et nyt folk. Mon der snart er flere folkeslag, stammer, tungemål og folk, der ikke har hort det?

Men lad os sige dette til jer alle, søskende og missionærer, at modgang er næring for sjælen. Vi har haft modgang før, men slet ikke i samme målestok, og tro os, det skader ikke. Der er mange, der ville have godt af lidt forfølgelse. Det giver een en vidunderlig følelse at blive hånet og spottet. Tænk at blive regnet for værdig til at gennem-

gå en lille bitte del af det, som Kristus gennemgik. Han gik igennem alt, hvad det er muligt at gå igennem, og er vi bedre end Han? Er det ikke Jakob, der skriver, at venskab med verden er fjendskab med Gud, for Gud har udvalgt os ud af verden, og vi er ikke af verden.

Selve livet heroppe er også meget forskelligt fra Danmark og U.S.A. F. eks. får vi fisk til middag mindst tre gange om ugen, og vi er enige om, at vi har fået fisk nok for hele livet, når vi engang forlader disse øer. Dog må vi sige, at vi har været meget heldige med vort pensionat.

En ting, der indtil for kort tid siden kostede os en hel del penge, er den kendsgerning, at der er en enorm forskel i priserne fra butik til butik. En butik er meget billig i een vare, som er overordentlig dyr i en anden. Lige over gaden eller fem skridt længere henne ligger så en butik, hvor priserne er lige omvendte.

Lad os nævne et eksempel. Her til påske besluttede vi at fejre vor egen private højtid. Af den grund ville vi købe en dåse ananas. Vi betalte 6.00 kr. for den uden at kny, for de fleste varer er meget dyrere end i Danmark. Vi kom ud af forretningen og gik 5 skridt. Siger og skriver fem skridt. Der kom vi nemlig rent tilfældigt til at se på et andet butiksvindue, og til vor store overraskelse stod der en dåse ananas fuldstændig magen til den, vi lige havde købt, men prisen her var kun 4.00 kr. Vi gik ind for at høre, om det var rigtigt. Det var det, og vi var nu i stand til at stå med to fuldkommen ens dåser ananas i hver sin hånd, men der var 2.00 kr. forskel i prisen. Vi har nu udarbejdet et system til indkøb, således at vi køber varerne de billigste steder.

En anden forbløffende ting heroppe er tiden. I Danmark har de fleste missionærer aftaler kl. 19.00 og 21.00. Her kan man ikke have aftaler før kl. 20.00, og næste aftale kan man tidligst have kl. 22.00. Flere gange er det sket, at vi er blevet inviteret hjem til folk så sent som kl. 22.00. Men det er en kendsgerning, at praktisk talt ingen går i seng før kl. 24,00. Når kl. er 24,00, og man ikke møder ret mange mennesker på gaden i en dansk provinsby, udfolder livet sig først rigtig her på Færøerne. En af grundene er, at om 14 dage har vi solen oppe hele døgnet rundt. I maj, juni og juli er alle færøske fyrtårne slukkede. Der er ingen grund til at bruge dem, for det er lige så lyst som om dagen.

Når vi skal samle vort indtryk fra 5 ugers missionærarbejde, må vi sige, at vi er overbevist om, at der findes nogle ærlige sjæle heroppe. Måske vil der gå nogen tid, inden vi er i stand til at se frugterne af vort arbejde, men kan vi få præsident Sorensen til at komme herop efter stævnet i juli, håber vi, vi kan vise ham et resultat. Hvem ved?

Kun Gud ved, hvad der ligger gemt til dette folk. Men ingen af os to har lyst til at få en eneste færings synder lagt på vore skuldre, så inden sommeren er helt forbi, skal hver eneste person, der vil lytte, have fået evangeliet forkyndt.

Vi ønsker at sige tak til alle de søskende og missionærer, der hu-

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

sker os i deres bønner. Det har hjulpet os meget, og vi trænger hårdt til al den hjælp, vi kan få.

Vort vidnesbyrd skal lyde til jer fra disse stormomsuste øer, at vi ved gennem daglig erfaring, at Gud lever.

Ældste *Bent A. Jensen.*

Joseph Smiths og Oliver Cowderys dåb.

Mennesket og Guds åbenbaringer

»Når der ikke er profetiske syner, bliver et folk tøjlesløst«.

Ord. 29:18.

Der har altid gennem tiderne været mennesker og folk, der har villet lukke af for åbenbaringens kildespring, og nægtet at drikke af det vand, der fremvælder til et evigt liv, således at de aldrig skal tørste. [1]).

Historien lærer os i den retning noget om menneskets natur, der er meget skadeligt for dets åndelige liv og udvikling, og fortæller os, hvorfor et folks natur pludselig kan gå i stå og forfalde.

Gud har lige fra de allerældste tider talt til menneskene, og vejledet dem gennem sine tjenere profeterne, men hvergang der har væ-

[1]). Joh. 4:13—14.

ret et mellemrum mellem Herrens åbenbarede ord, og hvergang der har været frafald fra Hans bud, er nogle blevet ladt tilbage, som har nægtet at modtage ny åbenbaring, og har sagt: vi har nok, vi behøver ikke mere.

Jeg vil blot her fremdrage nogle få meget tydelige eksempler, der viser den meget udtalte tendens hos mennesker til at blive forstokkede og lukke af for livets vand, åbenbaringen. Lad os begynde med samaritanerne nede i Palæstina; der findes idag vel ca. 200 tilbage. Dengang assyrerne år 722 f. Kr. bortførte de ti stammer, blev der nogle israeliter tilbage, som blandedes op med tilflyttende kolonister; disse folk blev til samaritanerne, et folk som jøderne foragtede, fordi de var et blandingsfolk. Den samaritanske tro kan samles i fem hovedpunkter: 1. Der er en Gud som døder og gør levende. 2. Mosebøgerne er HELE sandheden. Deri står *alt*, hvad et menneske behøver for at leve og leve vel. 3. Mosebøgernes sandhed må ikke ændres; der må intet tages fra og intet føjes til. 4. Der kommer en dommens dag. 5. Garizim er Jerusalem, Guds hus' bjerg. Hvad der i denne forbindelse særlig bør lægges mærke til, er, at Moses for samaritanerne er den *eneste* profet og til ham blev *hele* sandheden åbenbaret; alle andre profeter er overflødige.[2]).

Lad os tage sydriget, Juda rige, og se, hvad jøderne anerkender som åbenbaring fra Gud. Jøderne tror på mosebøgerne samt profeternes skrifter, — indtil Kristus, så lukker de også af og siger, at Kristus og apostlene var falske profeter, og de anerkender af denne grund ikke Det ny Testamentes skrifter. Derefter kan vi fortsætte med de forskellige kristne kirker indtil i dag. De antager hele Bibelen, både mosebøgerne, profeterne, Kristus og apostlenes lære, — og lukker så af og siger det samme, som samaritanerne sagde om mosebøgerne: Hele sandheden findes i Bibelen, deri står alt hvad et menneske behøver for at leve og leve vel, der må intet tilføjes eller tages fra.

Menneskene vil lukke Guds mund og vil ikke høre mere, og samtidig laver de om på de bud, han gav i fordums tid, som de foregiver at tro på, og vandrer i hver sin Guds billede. Menneskene giver ikke agt på, at Gud igen taler til jorden ved sine profeters mund. Der skrives nu ny hellig skrift; vi har modtaget Lære og Pagter, Mormons Bog og Den Kostelige Perle, som vidner om sandheden af de fortidige åbenbaringer og kalder menneskeheden til omvendelse; men nutidens profeter må erkende, hvad også de gamle profeter så, — at mange mennesker har øjne, men ser ikke, ører, men hører ikke.

Siden de første apostles dage er der ikke skrevet nye hellige skrifter eller modtaget åbenbaring fra Gud, før Profeten Joseph Smith begyndte at modtage ny åbenbaring i året 1820, og andre profeter har fulgt efter ham indtil dagen idag.

---

[2]). Landet, hvor kilderne sprang, af C. Skovgård Petersen. 2. Side 75—76.

Lad de sidste dages hellige give agt og tage ved lære af historiens advarsel, at ikke også de siger, at vi har nok, og vi behøver ikke mere, thi Gud er ikke ophørt med at åbenbare sin vilje, men vil også i fremtiden give menneskene mere af sit ord. Lad os altid drikke af det evige livs kilde, tage mod alt, som Gud vil give os, og stræbe efter at leve vort liv derefter, at vi engang kan opnå fuldkommenhed og frelse i Guds rige.

Ejnar Due Jensen, Horsens.

Er Mormons Bog Guds ord?

Af *Jakob Jensen,* København.

(Fortsat fra sidste nummer).

Og Gud kom Rakel ihu og bønhørte hende, og hun fødte en søn, som fik navnet Josef.

Men da Lea så, at hun ikke fik flere børn, gav hun Jakob sin pige Zilpa, og hun fødte Jakob to sønner, Gad og Aser.

Nu havde Jakob tjent Laban i tyve år, syv år for Lea, syv år for Rakel og seks år for alt det brogede kvæg, får og geder.

Da Jakob en dag hørte Labans sønner sige til deres fader, at Jakob bedrog dem, fordi det meste af hjorden var broget, mente Jakob, det var bedst for ham at drage bort, og Herren sagde til ham i en drøm, at han skulle drage til sit fødeland, Kana'ans Land. Jakob kaldte Lea og Rakel til sig og fortalte dem, at han ønskede at rejse til Kana'ans Land, hvor han kom fra, og han ville gerne have alt det med, der hørte ham til, og de sagde ja. Så samlede han hele sin hjord, sine kreaturer og sine folk og drog bort uden at sige farvel. Da der var gået tre dage, opdagede Labans sønner, at de var draget bort, og han samlede sine frænder og drog efter ham, og syv dage efter indhentede han ham i Gileads bjerge. Men om natten drømte Laban, at Herren sagde til ham: »Vogt dig vel for at sige så meget som eet ondt ord til Jakob!«

Og Laban kom til Jakob og sagde: »Hvad har du gjort! Mig har du narret, og mine døtre har du ført bort, som var de krigsfanger! Hvorfor har du holdt din flugt hemmelig og narret mig og ikke meddelt mig det, så jeg kunne tage afsked med dig med lystighed og sang, med håndpauker og harper? Du lod mig ikke kysse mine sønner og døtre — sandelig, det var dårligt gjort af dig! Det stod nu i min magt at handle ilde med dig;men din Faders Gud sagde til mig i nat: Vogt dig vel for at sige så meget som et ondt ord til Jakob!« Og Laban spurgte Jakob, hvorfor han havde taget hans husgud. Men Jakob sagde, at han havde den ikke, men at den, der havde den, skulle dø. Laban undersøgte alting, men Rakel, som havde stjålet den fra sin fader, før de rejste, uden at Jakob vidste noget om det, havde gemt den i kamelens sadeltaske, så Laban fandt den ikke.

Laban og Jakob sluttede forlig, og de oprejste en stenstøtte som et vidne om, at de ikke var fjender.

Så sendte Jakob bud i forvejen til sin broder Esau, at han var på vej til ham, men Esau drog ham i møde med 400 mand. Jakob delte sin hjord, for at ikke hele hjorden skulle falde i hænderne på Esau, men natten før han mødte Esau, brødes han med en mand, som, da han ikke kunne få bugt med Jakob, slog hans hofteskål af led. Da sagde manden: »Slip mig, thi morgenen gryr!« Men Jakob svarede: »Jeg slipper dig ikke, uden at du velsigner mig!« Manden spurgte, hvad hans navn var, og da han svarede »Jakob«, sagde han til ham: »Dit navn skal ikke mere være Jakob, men Israel; thi du har kæmpet med Gud og mennesker og sejret.« Og han velsignede ham.

Jakob mødte sin broder Esau, og de faldt hinanden om halsen og skiltes som venner og drog hver sin vej. Ja, der skete meget på vejen, men det vil blive for langt at citere og vedkommer ikke Mormons Bog. Det kan læses i Første Mosebog 33. kapitel.

Og Gud sagde til Jakob: »Drag op til Betel og bliv der og byg der et alter for Gud, som åbenbarede sig for dig, da du flygtede for din broder Esau!« Jakob sagde da til sit hus og alle sine folk: »Skaf de fremmede guder, der findes hos eder, bort, rens eder og skift klæder, og lad os drage op til Betel, for at jeg der kan bygge et alter for Gud, der bønhørte mig i min trængselstid og var med mig på den vej, jeg vandrede! Og Jakob kom med alle sine folk til Luz i Kana'ans Land, det er Betel; og han byggede et alter der og kaldte stedet: Betels Gud, thi der havde Gud åbenbaret sig for ham, da han flygtede for sin broder. Så døde Rebekkas amme Debora, og hun blev jordet neden for Betel under egen; derfor kaldte han den græde-egen. Senere, da de var et stykke vej fra Efrat, fødte Rakel en søn, Benjamin, men fødselen kostede hende livet, og hun blev begravet på vejen til Efrat, det er Bethlehem, og Jakob rejste en stenstøtte over hende; det er Rakels Gravstøtte, som står endnu den dag i dag.

Jakob havde nu tolv sønner, nemlig Leas sønner: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Issakar og Zebulon; Rakels sønner: Josef og Benjamin; Rakels trælkvinde Bilhas sønner: Dan og Naftali, og Leas trælkvinde Zilpas sønner: Gad og Aser.

Jakob drog nu hjem til sin fader Isak i Mamre i Kirjat-Arba, det er Hebron, hvor Abraham og Isak havde levet som fremmede. Så døde Isak, 180 år gammel, og blev begravet af sine sønner i det gravsted, som Abraham havde beredt som familie-gravsted.

Efter Isaks død rejste Esau hen til det sted, hvor hans hustru kom fra, men Jakob blev boende i Kana'an, hvor hans fader havde boet, for han havde mange hustruer, og der var god plads til de store hjorder, som han ejede. Hans sønner vogtede kvæget for ham. Da Josef var 17 år gammel, var han med til at vogte kvæget, og en nat drømte han, at de alle bandt neg ude på marken, og hans neg rejste sig op og blev stående, mens hans brødres neg bøjede sig for hans. Da sagde hans brødre til ham: »Vil du måske være konge eller herske over os?«

Og de hadede ham endnu mere end før. Jakob elskede Josef mere, end han elskede de andre sønner, og da Josef igen havde en drøm, hvor han så solen, månen og elleve stjerner bøje sig for ham, blev de endnu mere vrede, og hans fader sagde til ham: »Hvad er det for en drøm, du der har haft! Skal virkelig jeg, din moder og dine brødre komme og bøje os til jorden for dig?«

Og hans brødre vogtede deres faders småkvæg ved Sikem, og Israel sendte ham derhen for at se, hvordan det stod til med kvæget. Men han kunne ikke finde dem. Så mødte han en mand, der fortalte ham, at de var draget til Dotan. Så drog han efter dem, men da de så ham komme, lagde de råd op om at dræbe ham, og de sagde til hverandre: »Se, der kommer den drømmemester! Kom, lad os slå ham ihjel og kaste ham i en cisterne og sige, at et vildt dyr har ædt ham; så skal vi se, hvad der kommer ud af hans drømme!« Men da Ruben hørte dette, sagde han: »Lad os ikke tage hans liv, men kaste ham i den tomme cisterne.« Det var Rubens hensigt at frelse ham og siden bringe ham til sin fader. Da Josef nu kom hen til sine brødre, rev de hans kjortel, som hans fader havde givet ham, af ham, og kastede ham i den tomme brønd, og gav sig derefter til at spise. Da fik de øje på en karavane af ismaeliter, der kom fra Gilead og var på vej til Ægypten med deres kameler, der var belæsset med urter og balsam. Så sagde Juda til sine brødre: »Hvad vinder vi ved at slå vor broder ihjel og skjule mordet? Lad os hellere sælge ham til ismaeliterne og ikke lægge hånd på ham.« Så solgte de ham og fik 20 sekel sølv for ham. Nogen tid efter kom Ruben tilbage til brønden for at tage Josef op og bringe ham til deres fader, men han var der ikke. Så gik han tilbage til sine brødre og sagde: »Drengen er borte! Hvad skal jeg dog gøre?« Så tog de Josefs kjortel og dyppede den i blodet af en gedebuk, som de slagtede, og sendte kjortelen til deres fader med det bud: »Den har vi fundet; se efter, om det ikke er din søns kjortel!« Da så han efter og udbrød: »Det er min søns kjortel! Et vildt dyr har ædt ham! Josef er visselig revet ihjel!« Så sønderrev han sine klæder og bandt sæk om sine lænder, og han sørgede over sin søn i mange dage. Og skønt alle hans sønner og døtre kom til ham for at trøste ham, ville han ikke lade sig trøste, men sagde: »Nej, i min sørgedragt vil jeg stige ned til min søn i dødsriget!« Og hans fader begræd ham.

Men midjaniterne solgte ham i Ægypten til Faraos hofmand Potifar, livvagtens øverste. (Fortsættes).

Det bedste middel mod vrede er en lille smule eftertanke.

Seneca.

Hvert menneske på jorden betragter troskab som sin bedste ven.

Schiller.

Besøg i Salt Lake City

Den kendte danske sanger, *Holger Fællessanger Hansen,* er i øjeblikket med sin hustru og ægteparret Dan Christoffersen fra Ambassadeur Teatret i Aalborg på en tourné til de danske kolonier i U.S.A. og Canada. Stor sukces har de haft ved forestillinger i Chicago, Racine, Toronto og Salt Lake City. De er her fotograferet (sammen med ingeniør Søren Jespersen, der optrådte som turistfører for dem i Salt Lake City) foran det berømte mormontempel i Saltsøstaden. Forestillingen i Salt Lake City, der overværedes af mere end 300 mennesker, var arrangeret af Den danske Fredshave Komité til fordel for den danske afdeling af De internationale Fredshaver i Utah.

(Fra *Den Danske Pioneer).*

Apostel Kimballs besøg i Danmark

Det endelige program for apostel Spencer W. Kimball og hustrus besøg i Danmark er følgende:

København: Lordag den 11. juni kl. 19,30: Funktionærmode. Søndag den 12. juni kl. 9,00: Præstedømsmøde. — Kl. 9,00: Kvindelig hjælpeforening. — Kl. 10,30: Søndagsskole. — Kl. 19,00: Aftenmøde.

Odense: Mandag den 13. juni kl. 19,00: Kvindelig hjælpeforening. Kl. 19,00: Præstedomsmøde. — Kl. 20,00: Aftenmøde.

Esbjerg: Tirsdag den 14. juni kl. 19,30: Funktionærmode. Onsdag den 15. juni kl. 19,00: Kvindelig hjælpeforening.. — Kl. 19,00: Præstedømsmode. — Kl. 20,00: Aftenmøde.

Aarhus: Torsdag den 16. juni kl. 19,30: Funktionærmøde. Fredag den 17. juni kl. 19,00: Kvindelig hjælpeforening. — Kl. 19,00: Præstedømsmode. — Kl. 20,00: Aftenmøde.

Aalborg: Lørdag den 18. juni kl. 19,30: Funktionærmøde. Søndag den 19. juni kl. 8,30: Præstedømsmøde. — Kl. 9,00: Kvindelig hjælpeforening. — Kl. 10,30: Søndagsskole. — Kl. 19,00: Aftenmøde.

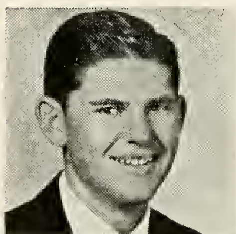
Randers: Mandag den 20. juni kl. 19,00: Kvindelig hjælpeforening. — Kl. 19,00: Præstedømsmøde. — Kl. 20,00: Aftenmode.

Ved *Kvindelig hjælpeforenings* moder vil søster Kimball tale til søstrene.

Til *funktionærmøderne* har alle funktionærer, d. v. s. bestyrelser, sekretærer, lærere, lærerinder *(ikke* kredslærere og kredslærerinder), sangledere og organister, mødepligt. *G. T. O.*

Referater fra distrikskonferencerne

Odense distrikt, 16.,17. og 18. april

Distriktspræsident Robert A. Bryson.

Konferencen i Odense indledtes lørdag den 16. april med bestyrelsesmode for Kvindelig hjælpeforening under ledelse af søster Mary G. Sorensen. Desuden var der møde for de øvrige organisationers bestyrelser, hvor der var 22 tilstede. Dette mode var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Lordag aften afholdtes koncert under ledelse af distriktspræsident, ældste Robert A. Bryson. Dirigent var ældste Laurel Madsen, og organist Ruth Lauridsen. Koret sang seks numre, desuden blev aftenens sukces forhøjet af de varierende solonumre: sang, piano og klarinet-solo; endvidere af deklamation, en trio: »Bro-

byggeren« og den fint udførte kvartet »Open the Gates of the Temple«. Desuden hørte vi nogle bemærkninger ved missionspræsident Junius M. Sorensen.

Søndag morgen afholdtes præstedømsmøde kl. 8,30. Distriktspræsident, ældste Robert A. Bryson, og missionspræsident Junius M. Sorensen behandlede begge emnet »Vort ansvar i evangeliet«. 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen, sang en solo. Tilstede 28.

Samtidig afholdtes møde for Kvindelig hjælpeforening. Søster Mary G. Sorensen talte over emnet »Hjemmet som grundvold for en bedre verden«. Søster Ingeborg Sørensen fra Nyborg talte over samme emne, og 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, talte om »Præstedømmet i hjemmet«. Tilstede 30.

Søndagsskolen begyndte kl. 10. Forskellige talere, både børn og voksne, behandlede tolv emner, der kommer ind under skriftstedet »Så vær da I fuldkomne« (Matt. 5:48). Sangnumre, udført af børn og voksne, hjalp også til at skabe den dejlige ånd, som var tilstede. Til slut kaldte missionspræsidenten forskellige søskende op for at sige nogle få ord. Tilstede 107.

Ved nadvermødet kl. 14 blev Kirkens og missionens autoriteter opretholdt. Distriktets missionærer talte over syv forskellige punkter under emnet »Præstedømmet«. Imellem talerne sang missionærerne »Der er en tid, da ro og fred« og en dametrio »Mit hjertes bøn«. Tilstede 53.

Ved aftengudstjenesten kl. 19 talte præsident Grant Ipsen over emnet »De syv uddelinger«, præsident Ejnar Nielsen over H. C. Andersens eventyr »Den grimme ælling« og Profeten Joseph Smith, og til sidst talte missionspræsident Junius M. Sorensen over emnet »Evangeliet og vidnesbyrdet«. Som afveksling sang Odense grens sangkor nogle numre. Tilstede 72.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident, ældste Robert A. Bryson.

Mandag aften afholdtes en bazar, der absolut blev en sukces. Forprogrammet såvel som auktionen bidrog til underholdningen. Foruden salg og auktion over de smukke håndarbejder var der forskellige boder og forfriskninger, og aftenen gav et godt udbytte.

A. B. og J. J.

Følelsen af kald fører gennem alle genvordigheder.

Bj. Bjørnson.

Vorherre vorder den vred, der er sit embede led.

Dansk ordsprog.

De første beslutninger er ikke altid de klogeste, men i regelen de ærligste. *Lessing.*

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Aarhus distrikt, 23., 24. og 25. april

Distriktspræsident Marion N. Davidson.

Konferencen i Aarhus blev indledt lørdag aften med en koncert af Aarhus grens sangkor under ledelse af broder Emil Andersen og med søster Lilly Jensen som organist. Det var en virkelig fin koncert med forskellige kor- og solosange samt en pianosolo. I pausen fik vi en kort tale af missionspræsident Junius M. Sorensen, som indledte med at udtrykke sin glæde over at være tilstede og samtidig bad Guds Ånd være tilstede under hele konferencen. Tilstede 135.

Søndag morgen kl. 8,30 afholdtes præstedømsmøde. Syv brødre blev forfremmet i præstedømmet, og efter en missionærkvartet talte 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, om præstedømmets magt og myndighed. »Vi skal være vor broders vogter, og hjælpe og støtte hinanden i den kaldelse, vi har fået af Gud«. Efter talen spillede ældste Chester Hal Rasmussen en saxofonsolo, hvorefter missionspræsident Junius M. Sorensen talte til brødrene om den store velsignelse, det er at have nøglerne til præstedømmets ordinationer, og omtalte nødvendigheden af at udføre dåb for vor afdøde slægt. Tilstede 62.

Samtidig med præstedømmets møde holdt Kvindelig hjælpeforening møde under ledelse af søster Mary G. Sorensen. Under mødet sang »Syngende mødre« den smukke sang »I haven«, og 2. rådgiver i mis-

Fra konferencen i Aarhus.

sionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen, talte til søstrene. Tilstede 75.

Kl. 10 afholdtes søndagsskole. Emnet var »Evangeliet akcepteres«, og børn fra de forskellige grene i distriktet gav nogle dejlige taler ud fra dette emne. Vi hørte bl. a., hvorledes disse børn havde fået vidnesbyrd om sandheden af Jesu Kristi Kirke. Imellem talerne hørte vi sangkor fra de forskellige grene, og det var vidunderligt at høre børnene synge og tale. Umiddelbart efter børnenes tale blev tiden overgivet til missionspræsident Junius M. Sorensen, som takkede børnene for de dejlige taler og derefter kaldte forskellige søskende op til talerstolen for at sige nogle ord, og vi hørte mange gode ord og vidnesbyrd om Kirken fra disse søskende. Tilstede 204.

Kl. 14 afholdtes et specielt møde. Efter at Kirkens autoriteter var opretholdt og de nye medlemmer, som var døbt kort før mødet, havde fået håndspålæggelse, talte forskellige missionærer fra Aarhus distrikt over emnet »Evangeliet efterleves«. Vi hørte i de forskellige taler, hvorledes vi skal efterleve de syv krav, der stilles, for at man kan gå gennem temlet: Være moralsk ren — støtte Kirkens autoriteter — holde sabbaten hellig — holde sine pligter i præstedømmet — holde Visdomsordet — betale en ærlig tiende — holde familiebøn. Af talerne citerer vi: »Vi, som har fået overdraget nøglerne, bør ære og respektere det præstedømme vi har, lad os altid efterleve de bud, som Gud har befalet os at lyde, så vi kan gå gennem templet. Vi kan lyve for vor biskop, men ikke for vor himmelske Fader, når vi står frem for ham på dommens dag.« Imellem talerne hørte vi en sangsolo ved ældste A. Leron Johnsen, en klaversolo ved ældste Dale Hammond samt en vidunderlig sang af missionærkoret, »Open the Gates of the Temple«. Tilstede 127.

Konferencens sidste møde var gudstjenesten kl. 19,30. Aftenens første taler var præsident Grant R. Ipsen, der bl. a. udtalte: »Mange mennesker mener, de er frelst, når de omvender sig i sidste øjeblik, men de har glemt at tage hele loven med. Der er en frelse for både levende og døde, derfor har vi templerne til at udføre dåb for de døde, begavelse og besegling for tid og evighed. Templet er den vigtigste nøgle til frelse for os alle.«

Aftenens anden taler var præsident Ejnar Nielsen, som i sin tale bl. a. sagde: »Vi kan ikke få en frelse uden vore døde, og de kan ikke få en frelse uden os. Det gælder for os alle at søge og bede, så vi ikke falder i fristelse.« Efter en duet ved søster Thersa Ferrell og søster June Pehrson talte missionspræsident Sorensen, som bl. a. sagde: »Hvad er det første, vi skal søge efter, når vi har modtaget evangeliet? Det er vor afdøde slægt. Landets lov siger: »Indtil døden jer skiller«, men vi siger »for tid og evighed«. Det er vor største pligt at udføre dåb for vor afdøde slægt, vi skal lytte til Herrens røst for at udarbejde vor egen frelse.« — Tilstede 167.

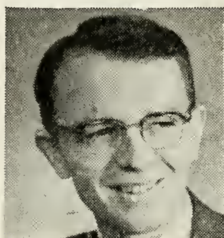
Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident, ældste Marion N. Davidson.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Mandag aften afholdt Kvindelig hjælpeforening en vellykket bazar, som gav et pænt overskud til Kvindelig hjælpeforenings arbejde.

Det var en god og opbyggende konference, der var blevet afholdt i Aarhus distrikt, og man mærkede, at Guds Ånd var tilstede ved alle møder, og man kan ikke være i tvivl om, at alle havde fået et stærkere vidnesbyrd om Guds sande Kirke her på jorden. *H. H.*

Aalborg distrikt, 30. april, 1. og 2. maj

Distriktspræsident Paul C. Burgoyne.

Konferencen i Aalborg indledtes med et møde for Kvindelig hjælpeforenings bestyrelser og sekretærer fra grenene i distriktet lørdag eftermiddag kl. 15. Mødet var under ledelse af søster Mary G. Sorensen. Samtidig afholdtes et møde for de øvrige organisationers bestyrelser og sekretærer under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen. Tilstede 11.

Lørdag aften afholdtes en koncert af Aalborg grens sangkor med ældste Robert Baldwin som dirigent og søster Inge Andersen som organist. Koret sang nogle smukke sange, afvekslende med dametrio, dobbelt-duet, sangsolo, violinsolo og klaversolo. I pausen hørte vi nogle ord fra 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen, om musikken og dens store betydning. Tilstede 175.

Søndag morgen indledtes med præstedømsmøde, hvor 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, og præsident Grant R. Ipsen talte til brødrene. Tilstede 39.

Samtidig afholdtes Kvindelig hjælpeforenings møde under ledelse af søster Mary G. Sorensen og under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen. Kvindelig hjælpeforenings kor med søster Karna Røgilds som dirigent sang tre sange, og søster Mary G. Sorensen samt søster Edith Andersen fra Løgstør talte til søstrene. Til slut takkede præsident Sorensen søstrene for det store arbejde, de udfører i Kvindelig hjælpeforening. Tilstede 30.

Kl. 10 havde søndagsskolen et smukt program over emnet »Evangeliet gennem tiderne«. Hele programmet blev dygtigt og godt udført af søndagsskolebørn og voksne fra hele distriktet. Imellem talerne sang børnekor fra Aalborg gren, og vi hørte soloer og duetter fra de andre grene. Alle fremførte deres del af emnet med stor frimodighed og dygtighed. Til slut kaldte missionspræsident Junius M. Sorensen forskellige søskende op for at sige nogle få ord. Tilstede 175.

Kl. 14 afholdtes nadvermøde. Under dette møde blev Kirkens og missionens autoriteter opretholdt. Missionærerne i distriktet talte over konferencens emne: »Templer — Hvorfor?«, som var delt i følgende afsnit: »Det Gamle Testamente om templer«, »Moderne templer«, »Hensigten med templerne« og »Hvad må vi gøre for at komme ind i temp-

lerne?« En missionærkvartet sang »An Angel from on High«, og ældste Howard Johnson spillede »Den hellige Stad« på saxofon. Tilstede 110.

Kl. 16 afholdtes dåbsmøde, hvor tre søskende blev indlemmet i Kirken.

Kl. 19 var konferencens hovedmøde, hvor de tre medlemmer af missionspræsidentskabet talte, og Aalborg grens sangkor sang to numre. Tilstede 160.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident, ældste Paul C. Burgoyne.

Mandag aften afholdt Kvindelig hjælpeforening en god og vellykket bazar med en kort underholdning, inden salget åbnedes. Ikke alene var der mange dejlige håndarbejder, men også velsmagende forfriskninger til salg. Aftenen gav et godt udbytte til Kvindelig hjælpeforenings arbejde for de nødlidende. Tilstede 90.

Under hele konferencen var der i mødesalen udstillet et stort billede af templet i Salt Lake City, malet af Arne Nielsen og Børge Klitgaard.

P. B.

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Fødselsdage:

København: Den 2. juni fylder broder Anton Jensen, Pilestræde 73, 60 år. Hjertelig til lykke!

Aarhus: Den 11. juni fylder broder Jes Severin Jensen 65 år. Hjertelig til lykke!

Hilsen fra U. S. A.: Fra Salt Lake City, Utah, sender søster Ella Bjerregaard, tidligere Aalborg, sine bedste hilsener til alle søskende i Danmark.

Hilsen fra U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, Dell H. Bosen, sender fra sit hjem i Preston, Idaho, de bedste hilsener til søskende og venner i Danmark, specielt i Fredericia, hvor han arbejdede gennem hele sin mission.

Nyt fra Salt Lake City:

Broder Henry Løjborg, tidligere Aalborg, er blevet udnævnt til præsident for den Danske S. D. H. Organisation i Salt Lake City efter Orson B. West, som har præsideret over organisationen i mange år. Præsidentskabet består nu af følgende: Henry Løjborg, præsident; Peter Præstmann Olsen, 1. rådgiver; Hans N. Hansen, 2. rådgiver, og Henning Fanø, sekretær.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Kredslærernes budskab.

Trosartiklerne

Artikel 10: »Vi tror...... at Kristus personligt vil regere på jorden ......«.

Kristi regering på jorden.

Det er klart ud fra skriften, at Kristus vil vende tilbage til jorden i sit opstandne og udødelige legeme af kød og ben. Vi citerer: »Og Herren sagde til Enok: Så sandt jeg lever, skal jeg komme i de sidste dage, i ugudelighedens og hævnens dage, for at opfylde den ed, jeg har svoret dig angående Noas børn...... Og det skete, at Enok så menneskenes Søns tilkommelse i de sidste dage, for at bo på jorden i retfærdighed i en tid af et tusinde år.« (D. k. P. Moses 7:60—65).

Han vil i bogstavelig forstand åbenbare sig personligt i de sidste dage. Han skal bo blandt sine hellige for at regere som Kongernes Konge og Herrernes Herre. Al diskussion angående det nøjagtige tidspunkt for Herrens tilsynekomst blev udelukket ved denne tydelige erklæring: »Men den dag og time kender ingen, ikke engang himlenes engle, ja ikke engang Sonnen, kun Faderen alene.« (Matt. 24:36). »Og når I hører om krig og oprør, så lad jer ikke skræmme, thi dette må

ske først, men enden kommer ikke straks. Derpå sagde han til dem: Folk skal rejse sig mod folk, og rige mod rige...... Mennesker skal dåne af rædsel og gru for det, som kommer over jorderige; thi himlenes kræfter skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i skyen med kraft og megen herlighed. Men når dette begynder at ske, da skal I rette jer og løfte jeres hoveder, thi jeres forløsning nærmer sig.« (Lukas 21:9, 10, 26, 27, 28).

Senere åbenbaringer bekræfter alt, hvad der er fremsat i de gamle skrifter angående de tegn, der skal gå forud for hans andet komme, og søger på samme tid at indprente verden, at den herlige og begivenhedsrige dag nærmer sig. Siden Adams dage har menneskene set frem til den herlige dag, da den opstandne Forløser skal komme i celestial herlighed for at regere personligt på jorden. Profetier angående hans andet komme fastslår tre ting: 1. Visheden om hans komme; 2. At den nøjagtige dag og time for hans komme kender ingen, og 3. De tegn og undere, der skal gå forud for hans komme.

Få måneder efter at Kirken var organiseret, hørtes Kristi stemme forkynde:

»Thi timen er nær, og dagen kommer snart, da jorden er moden, og alle hovmodige og ugudelige skal være som halm, og jeg vil opbrænde dem, siger Hærskarernes Herre, så der ikke mere vil være ugudelighed på jorden. Thi timen er nær, og det, der blev talt af mine apostle, må opfyldes. For hvad de talte, det skal ske. Thi jeg vil åbenbare mig fra himlen i magt og med stor herlighed sammen med alle dens hærskarer og bo i retfærdighed hos menneskene på jorden et tusind år, og de ugudelige skal ikke bestå«. (L. & P. 29:9—11).

Kredslærerindernes budskab

At give

»Enhver give, som hans hjerte har tilsagt ham, ikke tvært og tvungent; thi Gud elsker en glad giver.« (2. Kor. 9:7).

En af de væsentligste betingelser for moralsk og åndelig vækst hos et menneske er selvfornægtelse. Dette princip bliver fremhævet i Jesu udtalelse: »Thi den, som vil frelse sit liv, skal miste det; men den, som mister sit liv for min og evangeliets skyld, han skal frelse det.« (Mark. 8:35).

Dette udsagns rigtighed og sandhed bevises gennem de erfaringer, som mennesker, der forsager alt for at bringe frelsens budskab til dem, der ikke har hørt Kristi evangelium, får.

Missionæren både i gamle dage og i vore dage nægter sig selv sine personlige behageligheder, ja, ofrer under visse omstændigheder endogså sit liv, for at bringe frelsen til andre mennesker. Det er under disse forhold, at han lærer at forstå sit eget største og bedste jeg. På

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

den anden side er det menneske, der samler sig gods og guld, og for hvem tanken om at give til dem, der er i nød, eller at hjælpe med til at fremme en stor, offentlig sag er ubehagelig, ulykkelig. Den, der kun giver for at få, eller i det mindste få lige så meget tilbage, som han selv har givet, vil møde skuffelse og vil ikke lære at forstå glæden ved at give.

Apostelen Paulus har bevaret en af Jesu bemærkelsesværdige udtalelser, som ikke findes nedskrevet i evangelierne, for os. I en af talerne, der er nedskrevet i Ap. Gern., siger han (20:35): »Saligere er det at give end at modtage«. Det er i sandhed mere velsignet at være i stand til at give til dem, der er i nød, end selv at få noget. Dette er sandt, hvad enten vore opgaver er materielle eller åndelige.

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening.

Broderskab.

Abram og Zimri var brødre og dyrkede deres land i et lykkeligt samarbejde. Den samme plov vendte jorden på begges gårde om foråret, og når efteråret kom med sin frugtbare høst, delte de resultatet af deres fælles arbejde, og hver af dem opbevarede sin del i sin lade.

Abram havde en kone og syv sønner, men Zimri boede alene. En aften, da Zimri lå på sin ensomme seng, tænkte han på Abram og hans familie, og han sagde til sig selv: »Der er min broder Abram. Han har kone og syv sønner, til hvem han må skaffe føden, medens jeg hverken har kone eller børn, og dog deler vi høsten lige over. Det er i virkeligheden uretfærdigt mod min broder. Jeg vil stå op og klæde mig på og gå ned til markerne og lægge noget ind i min broders lade.« Så stod han op og gik sagte ned til marken. Månen tittede frem gennem skyerne og kastede et dæmpet skær på den nylig høstede mark. Han tog godt en trediedel af sine neg fra sit eget rigelige lager og bar dem ned til sin broder Abrams bunke og vendte med let hjerte tilbage til sit hjem og sov ind.

Da Abram den aften lå på sin seng, tænkte han på sin broder og sagde til sig selv: »Der er min broder Zimri. Han er alene. Han har ingen sønner til at hjælpe sig. Han gør sit arbejde uden hjælp, medens jeg har syv kraftige sønner, som binder mine neg, og dog deler vi vor høst lige over. Dette er i sandhed ikke velbehageligt i Guds øjne. Jeg vil stå op og gå ned til marken og lægge noget i min broders bunke«. Abram stod op og ledet af det dæmpede lys fra månen listede han sig ned på marken. Fra sit rigelige lager tog han godt en trediedel og bar det hen og lagde det i sin broder Zimris bunke, og så vendte han med let hjerte tilbage til sit hjem og faldt i søvn, for hans sjæl var beroliget.

Da morgenen kom, og hver af dem så på sit lager af neg, undrede han sig over, at hans eget lager ikke var blevet mindre, skønt han natten før havde givet en trediedel bort, men ingen af brødrene sagde noget til forklaring. Til sidst var dagens slid forbi, solen gik ned bag de vestlige høje, og brødrene vendte tilbage til deres hjem.

Før den ædelmodige Zimri faldt i søvn den aften, stod han op, og ledet af den ædelmodige tanke, at Abrams del skulle blive større end hans egen, gik han atter ned til stedet for sin udflugt den foregående nat. De høje træer stod sorte mod himlen, og månen forsølvede deres høje toppe med et blødt, dæmpet lys. Atter bar han en trediedel af sine neg bort og lagde dem i sin broder Abrams bunke, og så gik han hen bag ved sin egen bunke for at se. Det varede ikke længe, før den ædle Abram kom listende ned til den tavse mark. Han vendte sig først til højre, så til venstre, da han ikke ønskede at blive set, og tog så atter en trediedel af sine neg og lagde dem i Zimris bunke.

Og nu mødtes brødrene. Zimri så det hele, men kunne intet sige, for hans hjerte var så fuldt, men han lænede sig til sin broders bryst og græd. (Fra *Storyteller's Scrapbook)*.

— — —

Hvor mange af os er ligesom de to brødre i denne fortælling? Ser vi trangen hos dem, der er omkring os, og deler vi, hvad vi har, for at hjælpe med til at formindske deres nød?

Er vi i nærheden med trøstende ord og gerninger overfor dem, der sørger? Et venligt ord kan gengive håb, tro og mod og give ny beslutsomhed til at gå fremad. Der findes ikke noget mere vidunderligt i livet end en vens stærke arm til at støtte os, når alt ellers synes tabt.

Er vi blandt dem, der kun gør det, som er til gavn for os selv? Har vi undladt at finde virkelig lykke ved at hjælpe andre? Gengælder vi et barns smil eller en vens håndtryk? Deler vi de unges ivrige og spændende oplevelser ved at give dem et venligt råd, så de ikke viger fra den rette vej?

For mange, mange år siden sagde en græsk filosof: »Hvis der findes nogen god gerning, jeg kan gøre, eller venlighed jeg kan vise, så lad mig gøre det nu. Lad mig ikke udsætte eller forsømme det, for jeg kan ikke komme denne vej forbi igen.« Disse ord burde være i vort sind hver dag, og vi burde stræbe efter at bringe så megen glæde og lykke ind i andres liv, som det er muligt at bringe hver eneste dag.

Konfutse, den kinesiske filosof, sagde: »Gør ikke noget mod andre, som du ikke ville bryde dig om, at andre skulle gøre mod dig.«

Vor Frelser, den største af alle lærere, sagde: »Derfor, alt hvad du ønsker, at mennesker skal gøre mod dig, skal du gøre mod dem.« Hele hans liv var et kærlighedens, barmhjertighedens, tilgivelsens, troens og renhedens liv. Han underviste ikke alene ved sit ord, men også ved sit eksempel.

Allevegne omkring os er der trang til venlighed og forståelse, hvis vi vil åbne vore øjne for andres fornødenheder. Hvis vi blot ville tænke mindre over, hvorledes vi kan få mere ud af vort eget liv,

og tænke mere på, hvad vi kan give, og stræbe efter at gøre verden til et bedre sted at leve. Begynd i dag, se hvor meget lykke du kan samle i dagens timer, og når natten kommer, vil du føle dig rigelig betalt ved den tilfredshed, som kommer til dem, der giver uegennyttigt til andre.

Alt for mange af os forsømmer de lejligheder vi har til at hjælpe vore medmennesker. Hver dag giver os mange lejligheder til at hjælpe, og hvis vi undlader at gøre det bedste ud af dagen, er lejligheden borte, for den dag vil aldrig vende tilbage.

Hvert menneske, vi kommer i kontakt med, kan vi hjælpe, hvis vi har den rette indstilling. Først og fremmest må vi elske vore medmennesker, hvis vi skal være til virkelig hjælp for dem. Tænk mindre på dig selv, og du vil snart se det gode hos din næste og overse hans fejl. Der er intet, der bringer større glæde end at tjene andre.

Mary G. Sorensen, præsidentinde.
Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Primary.

Hvor mange af os kender ikke citatet: »To kan udføre en masse, hvis den ene af dem er Gud«.

Vi har mange gange påpeget betydningen af forberedelse både gennem studier og bøn, for at vi kan have større indflydelse på vore Primarybørn. Men på hvilken måde influerer vi på disse børns liv? Hvad er resultatet af de mange timers arbejde, vi bruger, for at holde interessen ved lige hos de små, der er betroet os?

Vi kan ikke altid være hos disse børn, men *vor indflydelse kan* — og den *vil,* hvis vi underviser med ydmyghed og ved Guds Ånds hjælp. Dette er blevet bevist mange gange, som vi nu vil vise Dem med et par eksempler:

I eet tilfælde var der en ganske ung pige fra de sidste dages hellige, som sad sammen med nogle damer, der diskuterede ungdommens vanskeligheder. Man spurgte hende om hendes mening, og hun svarede: »Der er masser af fristelser, men jeg for min part ville ikke drømme om at gå ud om aftenen uden først at knæle ved siden af min seng og bede min himmelske Fader om at beskytte mig og gøre mig stærk.«

En af damerne, som godt vidste, hvorfor pigen svarede således, sagde senere til hende: »Jeg kunne godt lide det svar, du gav, men jeg var forbavset over det. Din familie har aldrig været særlig aktive i Kirken, så jeg er nysgerrig efter at få at vide, hvor du har lært at bede?«

»I Primary«, var svaret. »De forstår, der var en dag en Primarylærer, som kom til vort hus og inviterede mig til at komme i Primary. Jeg modtog invitationen, og jeg har altid været glad for at komme der, det har hjulpet mig på så mange måder.«

Hvem var det, der kom til at betyde så meget i denne unge piges liv?

DET VAR EN PRIMARYLÆRER!

Og så er der beretningen om Alice, den lille pige, som kom fra en familie, der skulle forestille at være sidste dages hellige, men som ikke gjorde ret meget af det, som Herren ventede af dem. En dag kom Alice hjem fra Primary, satte sig til middagsbordet og sagde: »Hvorfor velsigner vi ikke maden?«

Lidt forlegen svarede faderen: »Åh, det ved jeg såmænd ikke, hvorfor spørger du om det?«

»Jo«, svarede Alice, »for Primarylærerinden fortalte os, at det ikke var rigtigt af os at spise uden at takke Herren for maden og bede Ham om at velsigne den.«

Faderen sagde: »Det har du ret i, Alice«, og så fortsatte han lidt tøvende: »Kunne du måske tænke dig at gøre det?« Og Alice svarede glad: »Ja, far, det vil jeg gerne«.

Hendes ansigt strålede af glæde, men idet hun bøjede hovedet og ville lukke øjnene, standsede hun brat og sagde alvorligt: »Vil I ikke nok tage den kaffekande af bordet, før jeg beder? Jeg tror ikke, det er rigtigt at bede Herren velsigne noget, som Han har sagt er skadeligt for os.«

Så blev kaffen taget af bordet, og den har ikke været der siden. Alice velsignede med jævne ord maden og takkede sin himmelske Fader for den, og det blev herefter en daglig skik, som førte til, at forældrene blev aktive i Kirken.

»Et lille barn skal lede dem«...... men hvem ledte først det lille barn? EN PRIMARYLÆRER!

Der er utallige af den slags beretninger, men lad disse to eksempler blive en inspiration til os alle i Primaryarbejdet.

Hovedbestyrelsen for Primary:
Roy E. Christensen, præsident. *Inger M. Fischer*, sekretær.

Søndagsskolen.

Den største attraktion i Yellowstone National Park er uden tvivl »Old Faithful« (Den gamle trofaste), som er navnet på en af de mange geysere, der findes i parken. Der er en, der hedder »Kæmpen«, der er en anden, der hedder »Bikuben« osv. »Kæmpen« sender sine vandstråler dobbelt så højt op i luften, som »Old Faithful«, men det er den sidstnævnte, der trækker menneskemasserne til sig. Det er i nærheden af den, vi finder det største hotel i parken. Lige før den kommer til udbrud er der en mand, som forklarer lidt om dens historie, og så pludselig sender den sine prægtige stråler op i luften.

Hvorfor er det netop denne geyser, folk flokkes omkring? Jo, det siger dens navn. Den er nøjagtig det, som navnet siger. Den er så nøjagtig med at sende sine vand- og dampstråler i vejret, så man kan regne med, at det sker præcis hvert 65. minut, uge efter uge og år efter år. »Kæmpen« kan derimod variere fra 3 dage til 3 måneder.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

— — —

Der er mange »gamle trofaste« i vore søndagsskoler; desværre er der også nogle »kæmper«. Men Kirken behøver flere af disse trofaste, som er til stede lige på minuttet, når der er formøde, bestyrelsesmøde, lærermøde og naturligvis søndagsskole.

Den behøver flere lærere, som er »trofaste« i deres lektieforberedelse, og sekretærer, som er »trofaste« med deres rapporter. Vi har mange, som er »trofaste«, men vi behøver flere.

Og, som det vigtigste af alt, behøver vi lærere, som er trofaste i at leve det om mandagen, som de lærer andre om søndagen.

Noget af det fineste, der er sagt om Jesus Kristus, findes i Det nye Testamente i Hebræerbrevet, hvor vi læser: »Jesus Kristus er den samme i går, og idag og til evig tid.«

Mange af Kirkens medlemmer vil komme til søndagsskolen uden hensyn til, hvorledes læreren er, fordi deres tro er stærk nok; men der er også nogle, som vil holde sig borte, hvis de opdager, at læreren siger eet og lever noget andet.

Hvorfor ikke gøre »en gammel trofast« ud af os selv og vor søndagsskole. Det er stadig den, der trækker de mange mennesker til Yellowstone National Park..

Roy E. Christensen, præsident. *Inger M. Fischer*, sekretær.

Gensidig Uddannelses-forening.

Stævnet nærmer sig med hastige skridt, og vi håber, at alle medlemmer af G.U.F. vil mødes med os i Esbjerg den 15., 16. og 17. juli.

Programmet for Stævnet vil blive følgende:

Fredag den 15. juli:

Udflugt til Fanø (se næste side).
Kl. 20,00: Guld og Grønt bal samt danse-opvisning.

Lørdag den 16. juli:

Kl. 11,00,: Fællesspisning for missionærer og G.U.F.s medlemmer. (Bemærk, at spisningen ikke blot er for bestyrelserne, men for *alle* medlemmer af G.U.F.).
Kl. 13,00: Fællesmøde. Herunder tale- og musik-konkurrence.
Kl. 16,00: Møde for alle G.U.F.s funktionærer.
Kl. 19,30: Festaften. Herunder skuespil-konkurrence.

Søndag den 17. juli:

Kl. 10,00: Ungdomskonference. Præsentation af valgsprog.
Kl. 14,30: Vidnesbyrdmøde.
Kl. 19,00: Aftenmøde. Herunder uddeling af hædersbevisninger.

På gensyn!

G.U.F.s hovedbestyrelse.

Gensidig Uddannelses-forening

Flere oplysninger om **Stævnet** d. 15., 16. og 17. juli i ESBJERG

Fredag den 15. juli: Udflugt til Fanø.
Kl. 9,45: Vi mødes ved Fanø-færgen.
Kl. 16,50: Hjemkomst til Esbjerg.

Pris for udflugten, incl. færge, busrundtur på Fanø, frokostpakke etc. kr. 10,00.

Lørdag den 16. juli kl. 11: Fællesspisning for missionærer og alle G.U.F.s medlemmer i hotel »Esbjerg«. - Pris kr. 5,00.

De, der ønsker at deltage i udflugten og fællesspisningen, bedes melde sig til den lokale stævne-komité i deres gren.

Genealogisk forening.

Helvedes porte.

For jøderne betød udtrykket »Helvedes porte« noget ganske bestemt. Både jøderne og de kristne forestillede sig de dødes verden som et fængsel, i hvilket de døde blev holdt fangne, uden at det derfor var givet, at de havde det ubehageligt.

I den jødiske overlevering beskrives de retfærdige døde som siddende i fangenskab, utålmodigt afventende deres endelige forløsning og genforening med deres opstandne legemer, idet de spørger: »Hvor længe skal vi opholde os her?« De kristne talte om »dødens fængsel«, hvortil dåben var nøglen til befrielse — en meget betydningsfuld tanke, som vi vil få at se.

Eftersom alle er faldne, holdes alle fængslede af døden, som det er Frelserens mission at sejre over; deres forløsning skal fuldbyrdes gennem Kirkens arbejde, hvortil Herren lover, at han engang i fremtiden vil give apostlene nøglerne.

I et af de allerførste kristne digte er Kristus beskrevet som værende på vej til underverdenen for at prædike for de døde. »Og de døde siger til ham: »Åbn porten for os!«, hvorefter Herren som løn for deres tro giver dem dåbens segl«.

Dåb for de døde var altså nøglen til helvedes porte, den, som ingen kirke har kunnet sige, at den ejede før det 19. århundrede, idet portene var ubønhørligt lukkede for *de* døde, om hvis frelse de første kristne havde været praktisk talt overbevist. I forbigående skal lige bemærkes, at i slutningen af det omtalte digt er de dødes forløsning eller befrielse knyttet til udtrykket »klippen«.

»Således blev din Klippe alle tings grundvold;
på den har du bygget dit rige,
for at den kunne blive en bolig for de hellige.«

Den samme tanke er endnu klarere udtrykt af Ignatius i en omtale af »klippen«, som måske er den første, vi har efter ny-testamentlig tid; han siger:

»Den Allerhøjestes præst... hvem alene Guds hemmeligheder er blevet betroet. Han er vejen, som fører til Faderen, han er Klippen..., Nøglen..., Kundskabsporten, gennem hvilken Abraham, Isak, Jakob, Moses og hele Profeternes hær er gået ind.«

Det fremgår tydeligt heraf, at Matt. 16:17—19 med dets kombination af porte, nøgle og klipper afgjort drejer sig om spørgsmålet om de dødes frelse, og det arbejde, hvorved der gives dem adgang til Faderen.

(Fra Hugh Nibley: *Baptism for the Dead in Ancient Times*).
Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

At fejle er menneskeligt, men kun en tåbe forbliver i vildfarelsen.
Cicero.

Fra missionsmarken

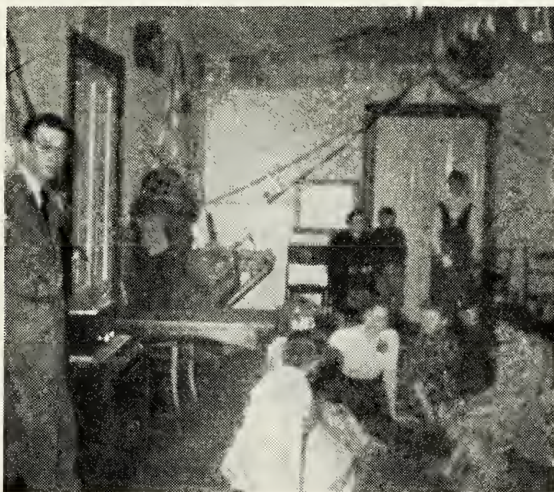
Odense: Onsdag den 30. marts havde Mia Maids i Odense deres rosenaften.

Skærtorsdag den 7. april havde G.U.F. en udflugt. Vi startede kl. 10 mod Kratholm. Syv af medlemmerne gik de 10 kilometer, alle de andre cyklede. Da vi nåede Kratholm, gik vi en tur gennem dyreparken, derefter spillede vi valley-ball og legede forskellige lege. Vi spiste så vor medbragte mad, og ved 4-tiden kørte vi hjem igen.

2. påskedag, den 11. april, tog vi igen på udflugt. Vi startede kl. 9, denne gang mod Langesø. Vejret var ikke allerbedst, men humøret var strålende hos de ni, som var med. Da vi nåede vort mål, parkerede vi vore cykler, hvorefter vi gik en tur rundt om den smukke Langesø sø. Vi vendte tilbage til vore madpakker, og efter at have spist spillede vi valley-ball. På hjemvejen regnede det meget, og vi var helt gennemblødte, da vi omsider nåede tilbage til kirken.

Aarhus: Onsdag den 4. maj afholdt G.U.F. i Aarhus gren en forårsfest i befrielsens tegn. Festen tog sin begyndelse kl. 19,30 med velkomst ved søster Jonna Pedersen. Efter sang og bøn begyndte festlighederne, der bestod i sketches, forskellige morsomme sange og lege.

Derefter blev der spillet op til dans, og man morede sig dejligt i hinandens selskab. I løbet af aftenen blev der solgt smørrebrød og forfriskninger. Festen sluttede ved 22-tiden med sang og bøn, og de 52, som havde været med til festen, var enige om, at det havde været en god og vellykket forårs- og befrielsesfest. *H. H.*

Fra 4. maj-festen i Aarhus.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

København: I en basketball-turnering i Kobenhavns 2. division har G.U.F.s hold vundet alle de kampe, det har deltaget i. Sidste kamp var mod »Bella« den 16. april, hvor vi vandt med 34—17. G.U.F. hjembragte som præmie et stort sølvbæger.

Missionærerne i København og Amager har deltaget i en trekant-turnering i Universitetets Studenter-Gymnastiks internationale basketballstævne den 23. april mod Eimsbüttel, Hamburg, og U.S.G., København. Missionærerne vandt begge deres kampe, mod U.S.G. 33—22 og mod Eimsbüttel 19—13.

København: Søndag aften den 1. maj var overgivet til Primary. Præsidentinden, søster Sara Dressø, bød velkommen, og børnene holdt taler og sang — alt i lys af aftenens emne over Jesu ord: »Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders gerning?« Børnene talte med glæde og frimodighed, og sang uanset om noderne vendte op eller ned! Grensforstanderen, broder Gustav Olsen, præsiderede over mødet. Tilstede 114. *A. R. L.*

Aarhus: Store Bededags morgen, medens alt endnu var tyst og stille, samledes Kirkens spejdere i en lille skov nord for Aarhus for at drage ud til divisions-turnering. Vi var ialt 8 drenge og to førere her fra Aarhus gren. Det var anden gang, at vi skulle prøve kræfter med hele divisionen i en turnering, som denne gang afholdtes ved Hornslet i en skov, der hører til Amaliengård. Hele formiddagen var der travlt med at slå lejr, og kl. 14 blev lejren officielt åbnet. Vi stod nu ca. 500 drenge og 100 førere på parade-pladsen, klar til at prøve kræfter. Lige efter åbningen begyndte det første løb, som var en Hike, der strakte sig over 24 timer. I denne Hike var vi så heldige, at en af vore patruljer, Solvmågerne, blev nr. 2 og fik en sølvplade til deres patruljestander.

Lørdag eftermiddag blev der afviklet nogle andre løb, og vi var så heldige eller dygtige, at vi blev fint placeret i alle løbene.

Ved den afsluttende parade stod alle 68 patruljer stillet op og fik overrakt deres præmier, og vi hørte de forskellige placeringer. Efter at patruljerne havde fået deres præmier, blev vi stillet i vore respektive troppe, 24 ialt, og i de samlede tropsresultater blev vi placeret som nr. 6, hvilket er meget fint af så ung en trop; men kort før vi sluttede paraden, blev vi kaldt frem og fik overrakt en plade til vor tropsstander, en plade, der hvert år bliver udleveret til den trop, som har udvist den fineste opførsel, orden og tone i hele turneringen. Vi var dobbelt glade for denne anerkendelse af, at vi inden for Kirken forsøger at holde vore spejdere til at leve sundt og rent både i tanke og opførsel. Vore drenge er her med til at vise Kirken udad til, og vi beder, at vi altid må kunne gøre dette. *»Gamle«.*

Randers: Lørdag aften den 2. april afholdt Randers spejdertrop stiftelsesfest i kirken, Raadmandsboulevard 27. Festen åbnedes af rådsformanden, broder Alex Nielsen, der bød alle hjertelig velkommen til vor første spejderfest. Efter sangen »Vi glædes og frydes« og bøn ved ældste George E. Jensen talte broder Svend Aage Staking fra Aarhus, som udtrykte sin glæde over at høre, at »Moroni Trop« her i Randers er anerkendt indenfor Spejderunionen. Forskellige brødre og søstre sang, spillede og udførte stepnumre, og spejderne opførte en sketch. Derefter var der auktion over forskellige pakker og salg af desserter. Festen sluttede med sangen »Velsign, o Gud, dit folk«, hvorefter grensforstanderen, ældste Marlin Anderson, sluttede med bøn. Tilstede 49. *A. S.*

København: Torsdag den 12. maj afholdt spejderne i København gren pakkefest til fordel for deres lejrarbejde. Efter den indledende sang og bøn sang spejderne og ulveungerne deres nye tropssang, hvorefter der var auktion over de pakker, tilskuerne havde måttet medbringe for at få adgang til festen. Der var også salg af forfriskninger, og spejderne underholdt med sketches og skuespil. Det var en virkelig vellykket aften, hvor både de optrædende og tilskuerne morede sig dejligt, og festen gav et fint overskud til det gode formål. Tilstede ca. 55.

Billedet viser den nyoprettede ulveungeflok sammen med deres førere på trappen til kirkebygningen i København. *M. K.*

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes *inden den 5. ds.*

DÅB

AALBORG:

30. marts:

Søren Ibenfeldt, døbt af ældste Robert L. Baldwin, håndspålæggelse af ældste Fred L. Gregersen.

Carl Otto Christensen, døbt af ældste Ralph L. Nielsen, håndspålæggelse af ældste Hans Stanley Hansen.

Torben Vinter Falk Jensen, døbt af ældste Fred L. Gregersen, håndspålæggelse af tidligere missionær Darrell W. Bickmore.

Kirsten Nielsen, døbt af ældste Valdemar Christensen, håndspålæggelse af ældste Paul C. Burgoyne.

AARHUS:

26. marts:

Elo Harald Poulsen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af samme.

Anna Hedvig Poulsen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af samme.

John Engfelt Poulsen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af samme.

24. april:

Annie Kirstine Gjerløw, døbt af ældste Howard D. Christensen, håndspålæggelse af ældste Paul M. Andersen.

Vibeke Marie Gjerløw, døbt af ældste Gene K. Christiansen, håndspålæggelse af ældste Ronald O. Harris.

VEJLE:

24. april:

Axel Olesen, døbt af ældste Galen D. Tirrell, håndspålæggelse af ældste Marlin R. Andersen.

Teddy Olesen, døbt af ældste Galen D. Tirrell, håndspålæggelse af ældste Dale A. Hammond.

Leo Olesen, døbt af ældste Dale A. Hammond, håndspålæggele af Carl Emil Hansen.

KØBENHAVN:

3. april:

Vibeke Kate Westengaard Johnsson, døbt af ældste Allen I. Kidd, håndspålæggelse af ældste Jeremy Sorensen.

AMAGER:

17. april:

Peter Ludvig Rasmussen, døbt af ældste Paul C. Burgoyne, håndspålæggelse af samme.

Vi mødes til Stævnet

Margrethe Kristine Rasmussen, døbt af ældste Paul C. Burgoyne, håndspålæggelse af Villy Sørensen.

ESBJERG:
27. marts:

Poul Robert Pedersen, døbt af ældste Grant J. Smith, håndspålæggelse af ældste Figat H. Breum.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Velsignelser:

Aarhus: 26. marts: Elo Harald Poulsen og Anna Hedvig Møller Sørensen Poulsens søn, Palle Engfelt Poulsen, velsignet af ældste S. LaVar Christensen.

3. april: Henry Christian Haupt og Grete Annalise Dahlin Haupts datter, Lis Haupt, velsignet af ældste Paul M. Andersen.

Horsens: 1. maj: Kristian Pedersen og Karin Margrethe Pedersens datter, Margrethe Doris Pedersen, velsignet af sin fader.

København: 3. april: Knud Hentzen og Inger Tove Kristensen Hentzens datter, Susanne Hentzen, velsignet af sin fader.

Esbjerg: 24. april: Herluf Nielsen og Inger Jensen Nielsens søn, Arne Nielsen, velsignet af Aage Hansen.

27. marts: Olfert Pedersen og Lillian Jensen Pedersens datter, Kirsten Lilli Pedersen, velsignet af ældste Figat H. Breum.

5. april: Daniel Bob og Elsie Klausen Bobs søn, Lars Erik Bob, velsignet af ældste Figat H. Breum.

Ordinationer:

Hjørring: 20. februar: Erik Nielsen ordineret til præst af ældste Roy Rasmussen.

Aarhus: 24. april: Borge Gottlieb Carlo Møller ordineret til lærer af Enevold Nielsen.

Jørn Julius Christensen ordineret til lærer af ældste Howard Wayne Schow.

Henry Christian Haupt ordineret til lærer af Kaj Aage Gram.

Kaj Aage Gram ordineret til ældste af missionspræsident Junius M. Sorensen.

Jørn Frede Espersen ordineret til lærer af Svend Aage Staking.

Ingvard Sigvald Pedersen ordineret til diakon af Emil Andersen.

Esbjerg: 27. marts: Mikkel Hansen Jensen ordineret til diakon af Johannes Liljengren.

Jens Christian Laurids Lundbæk ordineret til diakon af Aage Hansen.

Esbjerg 15., 16. og 17. juli.

Emigrationer:

Aalborg: Den 19. april er Inger Hyllen Sørensen emigreret til Davis, California.

København: Den 31. marts er Holger Østberg, Erna Margrethe Toftegård Østberg og Ole Østberg emigreret til Mesa, Arizona.

Odense: Den 15. april er Kurt Orla Nielsen og Birthe Nyholm Nielsen emigreret til Provo, Utah.

Missionærforflyttelser:

4. april: Franklin O. Nielsen fra Aalborg til Viborg.
Kai Lykkegaard Nielsen fra Viborg til Aalborg.

2. maj: Juel D. Gregersen fra Silkeborg til Aarhus.
Dale A. Hammond fra Vejle til Silkeborg.
Howard Don Christensen fra Aarhus til Vejle.

10. maj: Chester Hal Rasmussen fra Herning til Viborg.
Wilbur Neil Jensen fra Fredericia til Herning.
David A. Hansen fra Randers til Vejle.
Clarence Golden Jensen fra Randers til Fredericia.
Gary L. Jensen fra Viborg til Aabenraa.
Robert Lee Baldwin fra Aalborg til Aabenraa.
Gerald L. Hacker fra Aabenraa til Aalborg.
Brenton A. Pack fra Aabenraa til Randers.

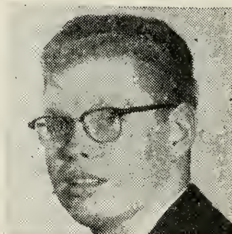
Missionærankomster:

Med »Stavangerfjord« fra New York over Oslo er følgende missionærer den 10. maj ankommet til den danske mission:

Don Carl Borg fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Vejle.

James Paul Madsen fra Oroville, California, beskikket til at arbejde i Randers.

Vi byder de nye missionærer hjertelig velkommen til den danske mission.

Don C. Borg.

James P. Madsen.